

předpokládá, že výše nebo cena předmětu sporu se snížila na hranici v § 448 uvedenou nebo pod tuto hranici následkem omezení žádosti žalobní, čehož zde nebylo, poněvadž soud první stolice rozhodl o původní žalobní prosbě, žalobcem nijak nezměněné ani neomezené. Z toho plyne, že odvolací soud neprávem odvolání žalovaného odmítl jako nepřipustné, maje za to, že směřuje proti rozsudku vydanému ve věci nepatrně.

Čís. 7786.

Sprostředkovatelská smlouva.

Zavázal-li se jednatel, že vyplatí sprostředkovateli percentuální odměnu z kupní ceny, zakoupí-li objekt, na který ho sprostředkovatel jakkoliv a kdykoliv upozorní, má sprostředkovatel nárok na odměnu pouze, uskutečnila-li se koupě z volné ruky, nikoliv v exekuční dražbě.

(Rozh. ze dne 16. února 1928, Rv I 1105/27.)

Žaloba sprostředkovatele proti zjednateli o zaplacení sprostředkovací provise byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle písemné smlouvy sprostředkovatelské zavázal se žalovaný, že vyplatí žalobci z kupní ceny odměnu 2%, zakoupí-li objekt, na který ho žalobce jakkoliv a kdykoliv upozorní. I kdyby nebylo skutkového zjištění, že žalovaný byl při jednání u žalobce výslovně na to upozorněn, že se vila, o kterou jde, nabízí ke koupi z volné ruky, plynulo by již z povahy věci, že strany měly při ujednání na mysli jen koupi z volné ruky, neboť jen při takové koupi může se uplatnit činnost sprostředkovatele a může kupující při stanovení kupní ceny přihlížeti k odměně, kterou mu bude platiti sprostředkovateli. Že žalobci má příslušet odměna i tehdy, když žalovaný koupí vilu v dražbě, muselo by býti zvlášť ujednáno. Takové ujednání ze smlouvy stran nevyplývá. Nezáleží na tom, že žalobce nemůže za to, že věřitelé majitelky vily nechtěli sleviti ze svých pohledávek a že následkem toho nemohlo dojít ke koupi z volné ruky. Předpokladem nároku sprostředkovatele na odměnu jest, že se smlouva příkazcem zamýšlená přičiněním sprostředkovatele stala skutkem. Tohoto předpokladu tu není.

Čís. 7787.

Soudy mohou ve sporu o oduznání služebnosti cesty řešiti předurčující otázku, zda pozemek jest lesem neb půdou věnovanou lesní kultuře (cís. patent ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák.). K vůli rozřešení otázky, zda pozemek přestal býti půdou věnovanou lesní kultuře, netřeba doplňovati řízení výsledkem znaleců, bylo-li již před podáním ža-

loby zahájeno v této příčině správní řízení. V takovém případě jest soudní řízení přerušiti až do právoplatného skončení správního řízení. Nestalo-li se tak, trpí řízení vadou podle § 503 čís. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 16. února 1928, Rv I 1442/27.)

Žaloba o oduznání služebnosti cesty byla oběma nižšími soudy zamítnuta.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Otázka, zda pozemek parc. č. 464/5 jest lesem pokud se týče půdou věnovanou lesní kultuře, jest ovšem otázkou veřejného práva (§§ 2 a 3 cis. pat. ze dne 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák.), ale z toho neplyne, že nemůže soudy býti řešena ani jako otázka předurčující, neboť předurčující otázky mohou si soudy podle § 190 prvý odstavec c. ř. s. k vůli rozhodnutí soukromoprávního sporu samy rozřešiti i tehdy, jde-li o otázky veřejnoprávní, pokud ve zvláštních předpisech není stanoveno jinak. Dovolání napadá právem předurčující výrok odvolacího soudu, že p. č. 464/5 není ani lesem, ani půdou věnovanou lesní kultuře. Skutková zjištění, z nichž nižší soudy tak usoudily, opodstatňují jenom závěr, že se této parcely ve skutečnosti jako lesní půdy již neužívá, rozřešení právní otázky, zda přestala býti půdou věnovanou lesní kultuře, nemohlo se spolehlivě státi beze slyšení znalců lesnictví. Doplnovati řízení výsledkem znalců bylo by v souzeném případě zbytečným a neúčelným, neboť podle dopisu okresní politické správy ze dne 5. srpna 1926 bylo již před podáním žaloby zahájeno v této příčině správní řízení, jehož výsledek bude pro strany závazným. Bylo proto již pro uvarování se možného rozporu mezi výsledkem správního řízení a rozhodnutím sporu vhodným a účelným, by soudní řízení bylo až do právoplatného ukončení správního řízení podle § 190 prvý odstavec c. ř. s. přerušeno, a mělo se to tedy státi. Ano se tak nestalo trpí řízení vadou v § 503 čís. 2 c. ř. s. uvedenou a bylo rozhodnouti ve smyslu § 510 prvý odstavec třetí věta c. ř. s.

Čís. 7788.

Lhůta § 575, třetí odstavec, c. ř. s. k návrhu na vyklizení bytu začíná pro vypovídajícího dnem, kdy měla najatá místnost podle exekučního titulu býti vyklizena, předpokládajíc, že exekuční titul nabyt právní moci před tímto okamžikem, t. j. že vypovídajícímu bylo doručeno pravoplatné usnesení. Lhostejno, že se vypovídající dozvěděl dříve jiným způsobem o obsahu pravoplatného usnesení.

(Rozh. ze dne 16. února 1928, Rv I 2125/27.)